

“Leerimäe lugu”

See lugu algas nii...

Ühe ilusa järve kaldal kasvas suur ja tihe mets, kuhu inimesed ei pääsenud. Seal tegutsesid ainult loomad, kes ei teadnud üksteise olemasolust midagi. Ühes metsatukas elasid karud, kellele meeldis ööd ja päevad omaette toimetada. Teises metsa nurgas elasid rebased, kellele meeldis iga päev rõõmsalt järveni ja tagasi jalutada. Kolmandas metsa nurgas elasid siilid, kes valmistusid sihikindlalt talveks. Neljandas metsa nurgas põõsastikus elasid jänessed, neil oli alati nii kiire, nad ei oleks tähelegi pannud, et metsas võib veel keegi elada. Kõrgetes puude latvades hüppasid osavate hüpetega ringi oravad, neil oli alati parim ülevaade, mis selles metsas toimub.

Enne talve oli loomadel alati palju sagimist ja ringi liikumist, kes tassis veel viimaseid oksid pesa jaoks kokku, kes kogus viimaseid toidu raasusid ning nii see juhtus...Suures ettevalmistuste saginas olid loomad keset metsa kokku jooksnud. Kõik olid üllatunud, et nad ei olegi ainsad asukad selles metsas. Loomad hakkasid omavahel suhtlema ja püüdsid hästi läbi saada, kuid lõpuks loomad tüdinesid ja nii suundus ikka igaüks oma metsatukka tagasi ning, et igaüks saaks omaette olla otsustati mets leerideks jagada. Nii oligi igal loomal oma leer ja sellest üle astuda ei tohtinud. Ka oravad said endale leeri kõrgustes. Nii algas kibe töö metsa ümber kujundamiseks, karud kaevasid oma alale ümber kraavid, siilid kandsid kohale suure koguse oksid ja ehitasid sellest piirid. Jänessed ja rebased ei suutnud ära otsustada kummad peaksid olema paremas leeris ja kummad vasakus. Ainult orvad said natuke rahulikumalt hingata, nende leeri ei kippunud keegi. Pikapeale läksid loomad aina enam tülli, sest leeridest ei suudetud kinni pidada.

Ühel sügisõhtul tekkis tugev tuul ja sadas palju vihma, järveke, mis metsa ääres oli täitus aina enam veega ja hakkas üle ajama. Loomad ei saanud enam oma pesades olla ja kogunesid taas metsa keskele kõik kokku. Tekkis suur küsimus, et mida teha, kuidas kaitsta iseennast ja oma pesasid. Korruga kuulsid loomad, et keegi sosistab neile kõrva midagi, alguses ei saanud keegi midagi aru aga sosistaja hääl läks aina valjemaks. Lõpuks märkasid ka kõik, et need olid pisikesed lepatriinud, kes olid tulnud metsa elanikele head nõu andma. Lepatriinud teadsid, et läbi metsa ja ümber järve minnes on üks kõrgem kungas, kuhu saab ronida, et tõusva vee eest ära saada. Nii hakkasid karud, siilid, jänessed, oravad ja rebased liikuma mäe poole, millest lepatriinud olid rääkinud. Tee oli pikk, vihma sadas ja tuul oli nii tugev ning loomad pidid koostööd tegema, et koos püsida. Kuna karud olid kõige suuremad ja tugevamad siis nemad kõndisid kõige ees, nende kukil istusid oravad, kes varjasid ennast vihma eest puulehtedega, karude pihkudes olid peidus väikesed siilid, kes püüdsid teha oma okkad nii pehmeks kui võimalik. Rebased võtsid jänessed selga, et kiiremini edasi liikuda. Lepatriinudest koosnev vägi näitas teed ja nii jõudsid loomad ümber suure järve lõpuks mäe otsa. Selleks ajaks oli tuul juba vaibuma hakanud ja vihmasadu lakanud. Hoopis päike hakkas pilve vahelt piiluma.

Kuidas siis lugu lõppes...

Kohale jõudes nägid loomad, kui pika maa nad olid tulnud ning kui kaunis vaade selle mäe otsast avaneb, üheskoos otsustati sinna uus mets istutada ja uued pesad luua, kuid nüüd üksteisele palju lähemale. Nüüd liitusid metsaelanikega ka lepatriinud, kes küll oma suuruse tõttu palju kanda ei jaksanud, aga olid abiks alati oma nõu ja jõuga. Loomad nägid palju vaeva uue metsa istutamisega ning kui suur töö hakkas lõpule jõudma tulid loomad mäe keskele kokku, et uuele metsale nimi panna. Pakkumisi tuli igasuguseid ja alguses läks isegi natuke vaidluseks. Loomad teadsid, et mäe otsas nad on ja mägi peab selleks nimeks ka saama, aga lihtsalt mägi tundus liiga igav.

Korruga vaatasid kõik loomad üksteisele otsa ja siis kõlas nagu ühest suust LEERIMÄGI.
Sellise vahva looga saigi mägi endale nime ja kuni tänase päevani elavad Leerimäel, lisaks inimestele, ka rõõmsad rebased, osavad oravad, muhedad mõmmid, sõbralikud siilid, lõbusad lepatriinud ja julged jänkud, kes teevad palju kisa ja mängimises on nad visad.